

1882-12-16

AFSENDER

Sophie Reinhard

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Dateringsbegrundelse:

Brevets sidste del er dateret 1883-01-13

Afsendersted:

Egholm

Modtagersted:

København

Omtalte personer:

Viggo Pedersen

Arkivplacering:

Mappe 46 nr. 6a-b

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 46 Nr. 6A

Lørdag $\frac{16}{12}$ 82.

Desvant

Kjære Jakobini. Du skal rigtig nok have Tak
for Dit Brev, jeg er glad for hvert Brev, jeg faar,
og Brev er nu saa morsomme, Du har da Gave at
kunne lade Tannen løbe, haarsed forit Brev blive
til, hvad de skulle være. Det er ellers ut af Viggo.
Faderen at gaa hen at forelske sig i en lille pige
i Italien, naar han har en her i Danmark, som
oaa i Lybet skal være saa yndig, efter hvad jeg
har hørt sige, det er dog godt, ^{heller} han ikke smiler sig
ligt, det har da Jakob Bomp. forud for hende.

Det har ellers været Tider for Dig høje, Læstørn
saa, naar ikke har kunnet komme sås for en
Dor Læse har saa sine Steder flere Aften højt,
saa andre var der saa til Lyngvild næsten ingen.
Det varede tre Dage, saa havde vi en otte Dages
Tid knagende brast; Daue saa jeg intet til; naar
derimod saa jeg en Dag en Stok ude fra Markene,
der næsten var sort af Kræper, de sad op af Læerne
saa den og sad af den. Nu er det da heldigvis
slægt saa til To, rigtig længe såd gaa To

sees Smag, naar du blot er lidt dorte, er ud
som Hagepæ af sig selv. Og Lægen, ja, de er
sædvanligvis handfærdige og eldstårige Læderne,
jeg heder dem, som skal berede mine Hænder
om Morgenen, for ud naar jeg ligger her. Jeg
har du længe efter en Læstørn er i Stille, ja
jeg har tænkt mig det, skjønt jeg elsker Læstørn
og Læstørn, saa har jeg dog tænkt mig et navn
i Stille kunde Læ og Læstørn ved Himmelen blive
se forbrudet med Dæmning, at det blev til noget
naar længe efter. Du siger, hvor nogen sørgende
bliver helt tilfreds her i den Jord. Jeg, det bliver
naar ganske vist alene, her er vist i alle nedlagt
en Læstørn efter noget Læstørn, som alene
har vist, som ikke vilde ophøre, som vi saa fik
alle vore Bøcker opfyldte. Du det er vist, er
Smittet, naar længe efter vid jeg ikke rigtig, jeg
i alle Læstørn har vist ikke store Smittet, som
har vist vil bruge, som for dig har jeg vist for
stær, det var vist noget andet. - Ja, som længe
jeg dog og glæde mig til den Smittet i den Læstørn,
har jeg i halve Læstørn. Ja, ja, som har vist, ja,
allid hører jeg, hvor meget bedre, som har vist, at
se mange andre, at man har et Læstørn og Læstørn.

et Læstørn, som det er som Læstørn har vist
Læstørn, som Læstørn, som Læstørn, som Læstørn,
Mandag, 18. Jeg fik jeg et lille Brev fra Læstørn,
hvor Læstørn er et Læstørn, som Læstørn, som Læstørn,
har vist tage det Læstørn, som Læstørn, som Læstørn,
det i Læstørn. Jeg har vist, som Læstørn, som Læstørn,
ude dette til en Gang i Læstørn.

Lørdag, 13. 83.

glæde dette Brev har jeg ikke, har vist vist vist
Læstørn, som Læstørn, som Læstørn, som Læstørn,
er ikke vist i Læstørn, som Læstørn, som Læstørn,
vist. Du har vist, som Læstørn, som Læstørn,
ikke glæde dig.

Jeg har vist, som Læstørn, som Læstørn, som Læstørn,
Læstørn, som Læstørn, som Læstørn, som Læstørn,
for vist vist vist vist vist vist vist vist vist vist
Læstørn, som Læstørn, som Læstørn, som Læstørn,
og Læstørn, som Læstørn, som Læstørn, som Læstørn,
har vist vist, som Læstørn, som Læstørn, som Læstørn,
Læstørn, som Læstørn, som Læstørn, som Læstørn,
glæde vist vist vist vist vist vist vist vist vist vist
se elskende dig hele Læstørn, som Læstørn, som Læstørn.

Han er jo i Grunden et uundtelligt nobelt Menneske,
saa naar man kjender ham, kan man ikke andet
end holde meget af ham; men der er jo mange
Mennesker, der finder ham saa raddum, og det
er egentlig ærgerligt, for det kommer kun af
det underlige Væsen, han har. Men som sagt, det
var blevet en Del bedre. Det er saa kammet at høre
om den Stilling, han har i det Velboete Hus, for
severus spørger ham, naar han gaar ud om naar
han kommer hjem, for saa vil han ogsaa sørge,
for at være hjemme til den Tid, og Potitus spørger
ham om, hvad Råger de saa længe, somme Aftener
kan han ikke gaa ud til andre Mennesker, for
di han saa være hjemme for at opmuntre Gra-
severus eller græder Potitus, naar han (Ladum) er
grædem; saa han er ganske uundtellig.
Uh Pløsten tænder saa vundtelligt, og jeg skal ud
at spadserere.

Det er sandt, jo der var rigtig nok en Ting, der havde
glemt at være paa, og det var, hvordan den Hals
havde det, men nu saa jeg af det Brev til Moder,
at den var god, det var da dejligt!

Jeg vilde saa skrækkelig gjerne have et Solkuis-
billede fra Dig, derfor har jeg lavet noget Skids &

7 som Du ser her; men Du maa se paa det med begge Øjne skelende, og det ene lukket, for Du ved nok, at saa ser Du outrent, ligesom jeg, og dog vil det ikke nytte meget, for jeg kan godt se hvor nedvandt det er; men jeg vilde nu som sagt saa gjerne have en Tegning fra Dig, saa da Du foreslog Byttet, saa kunde jeg ikke lade være; men Du maa ikke lade nogen se den.

Sorleden Aften, da vi hjorte hjem fra Jægerspris, var det nær gaaet galt, Hjulet gik af Vognen, heldigvis for Hjulet, men Hestene var temmelig springske, og saa maatte vi kjøre et Stykke med Hjulet en Lure for Hjulet & Løbet for Hestene, men det gik da godt. Jeg var nu ikke bange, for Selchau Klau sen var derindad meget angst og turde næsten ikke

Brevant

satte sig op. effen.

Christine var ikke hjemme Juleaften, det havde vi egentlig ventet; men hun var inde at pleje en frø Skide, som var saa glad for hende og saa nødig vilde af med hende. Hun kom saa hjem et Par Dage senere hen i Seren, og saa havde vi en Aften en lille Dans for Kay. Der var 11½ Par; de var saa morsomme at se paa, de var jo saa smaa saa de endnu helt var Drenge og ikke smaa Damer og Cavalere. Jeg hørte Kay sige, da han førte en Dans af, "Saa går Lind i den anden Stue og takker af for Damerne, og saa er den færdig."

Nu maa jeg vist se, jeg kommer afsted end at spadse, det er naturligt, jeg vilde meget hellere være frø, men Leoel. Da for denne Gang jeg skal nok være hurtigere til at være næste Gang jeg hører Brev. Tilhør fra Sophie Reinhard.